

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
“City of Bones – Book One of the Mortal Instruments”

Copyright © 2007 by Cassandra Clare, LLC
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-165-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Kasandra Kler

GRAD KOSTIJU

PRVA KNJIGA SERIJALA
INSTRUMENTI SMRTI

Prevela
Jelena Stajković

**Čarobna
knjiga**

SADRŽAJ

Zahvalnica	9
Prvi deo	
Silazak u tamu	11
1. Pandemonijum	13
2. Tajne i laži	27
3. Senolovac	42
4. Grabljivac	52
5. Klava i Zavet	60
6. Prokletnici	82
7. Petodimenzionalna vrata	96
8 Oružje po izboru	105
9. Krug i Bratstvo	123
Drugi deo	
Lagan je silazak	137
10. Grad kostiju	139
11. Magnus Bejn	171
12. Mrtvačka žurka	192
13. Sećanje na belinu	202
14. Hotel „Dumort”	223
15. U škripcu	246
16. Pali anđeli	257
17. Ponoćni cvet	268
18. Smrtonosni pehar	280
19. Avadon	302
20. U aleji pacova	320

Treći deo

Silazak zove 333

21. Vukodlakova priča 335

22. Ruševina Renvik 347

23. Valentin 373

Epilog

Uspion zove 400

Mom deki

Zahvalnica

Želela bih da zahvalim članovima svoje književne grupe „Masačusets olstars“: Elen Kušner, Deliji Šerman, Keli Link, Gavinu Grantu, Holi Blek i Sari Smit. Takođe zahvaljujem Tomu Holtu i Peg Ker na tome što su me ohrabivali i pre nego što sam napisala knjigu; Džastinu Larbalestijeu i Iv Sinaiko na tome što su izneli svoje mišljenje kada sam je napisala. Hvala majci i ocu na predanosti, ljubavi i nepokolebljivoj veri u to da ću na kraju stvoriti nešto vredno izdavanja. Hvala Džimu Hilu i Kejt Konor na ohrabrenju i podršci. Eriku na vampirskim motorima na demonski pogon i Elki, kojoj crno bolje stoji nego udovicama njenih neprijatelja. Hvala Teu i Val na prelepim crtežima koji idu uz moju prozu. Zahvaljujem svom glamuroznom agentu, Bariju Goldblatu, i svom talentovanom izdavaču Karen Vojtili. Hvala Holi na tome što je sa mnom proživela ovu knjigu i Džošu, zbog kojeg je sve ovo vredno truda.

Ni trenuo nisam.

Od prvog nagona do izvršenja užasnog dela

Vreme je kô mora ili gnusan san:

Duh i smrtna oruđa su tad

U veću i u duši čovekovoј,

Kao u kakvoj maloj kraljevini,

Tada nastaje stanje pobune.

Vilijam Šekspir, *Julije Cezar* (prevod: Živojin Simić i Sima Pandurović)

PRVI DEO

Silazak u tamu

*Ja opevam Haos i Noć večnu,
Kad povede me Muza Nebeska dole
U mrak da se spustim i snova gore uspnem...*
Džon Milton, *Izgubljeni raj*
(prevod: Darko Bolfan; prepev: Dušan Kosanović)

1

Pandemonijum

„Mora da se šališ“, rekao je izbacivač skrstivši ruke preko širokih grudi. Piljio je u momka u crvenoj jakni s rajsferslusom i odmahivao obrijanom glavom. „Ne možeš to da uneseš ovamo.“

Pedesetak tinejdžera u redu ispred kluba „Pandemonijum“ nagnulo se da prisluškuje. Dugo se čekalo na ulazak u taj klub namenjen svim uzrastima, pogotovo nedeljom, i u redu se uglavnom ništa nije dešavalo. Izbacivači su bili žustri i istog trenutka bi se obušili na svakoga ko izgleda kao da će izazvati nevolju. Petnaestogodišnja Kleri Frej, koja je u redu stajala sa svojim najboljim prijateljem Sajmonom, nagnula se kao i ostali nadajući se nečemu uzbudljivom.

„Ma daj.“ Momak je to što je držao podigao iznad glave. Stvar je izgledala poput drvene grede, šiljate na jednom kraju. „To mi je deo kostima.“

Izbacivač podiže obrvu. „A šta predstavlja kostim?“

Momak se nasmeja. Kleri je pomislila da izgleda dovoljno normalno za „Pandemonijum“. Kosa ofarbana u fluorescentnoplavu boju zalepila mu se za glavu poput pipaka uplašenog oktopoda, ali nije imao komplikovane tetovaže na licu, niti metalne šipke u ušima i usnama. „Ja sam lovac na vampire.“ Zgazio je drvenu stvar. Savila se lako kao trava koja se povija u stranu. „Nije pravo. Od sundera je. Vidiš?“

Kleri je primetila da su mu široke oči previše zelene: imale su boju antifrizu, boju prolećne trave. Verovatno sočiva u boji. Izbacivač

je slegnuo ramenima i odjednom mu je postalo dosadno. „Kako god. Uđi.“ Momak kliznu pored njega, brzo kao jegulja. Kleri se dopao ritam pokreta njegovih ramena, način na koji mu se kosa lelujala dok je odlazio. Za takve je njena majka koristila izraz 'ladovina.

„Pomislila si da je sladak“, rekao je Sajmon uz prizvuk ogorčenosti. „Zar ne?“

Kleri ga udari laktom u rebra, ali ne reče ništa.

Klub je bio pun dima od suvog leda. Svetla u boji su se poigravala na podijumu za igru i pretvarala se u raznobojnu zemlju iz bajke, punu plavih i oštrih zelenih tonova, svetloružičastih i zlatnih.

Momak u crvenoj jakni je gladio dugačak mač, oštar poput žileta, dok mu je na usnama poigravao isprazan osmeh. Bilo je tako lako – malo čarolije za mač, da bi izgledao bezopasno. Još malo čarolije za oči, i u času kada ga je izbacivač pogledao pravo u njih – već je bio unutra. Naravno, verovatno bi se provukao i bez svega toga, ali to je bio deo zabave – nasamariti Zemljane, raditi to bez skrivanja, na njihove oči, uživati u zbuđenim izrazima na njihovim naivnim licima.

Nije da ljudska bića nisu bila od koristi. Momak je svojim zelenim očima skenirao podijum za igru, gde su vitki udovi u svili i crnoj koži nestajali i ponovo izranjali iz dimnih oblaka koji su se obrtali dok su Zemljani igrali. Devojke su zabacivale svoju dugu kosu, momci su njihali kukovima u kožnim pantalonama, a njihova gola koža se sijala od znoja. Životna snaga je prosto *kuljala* iz njih, a talasi energije su ga ispunjavali omamljivom vrtoglavicom. Usna mu se izvila. Nisu znali koliko su srećni. Nisu znali kako je to prolaziti kroz život u mrtvom svetu, gde sunce oklembeseno visi na nebu kao zgaslo ugljevlje. Njihovi životi su goreli kao plamen sveće – i bilo ih je jednako lako ugasiti.

Stegao je mač u šaci i zakoračio na podijum, kad se odjednom iz razigrane gomile ljudi izdvoji devojka i krenu k njemu. Netremice ju je posmatrao. Bila je prelepa za ljudsko biće – duga kosa, crna poput mastila, oči crne kao ugalj. Bela haljina do zemlje, kakvu su

nosile žene kada je svet bio mlađi. Rukavi od čipke obavijeni oko vitkih ruku. Oko vrata je nosila debeo srebrn lanac na kojem je visio tamnocrven ukrasni kamen veličine dečje pesnice. Trebalo je samo da skupi oči da bi shvatio da je pravi – pravi i dragocen. Dok se približavala, pođe mu voda na usta. Životna energija je tekla iz nje kao što krv lipti iz otvorene rane. Nasmejala mu se u prolazu, pozivajući ga pogledom. Okrenuo se da krene za njom, sa ukusom fantomskog strujanja njene smrti na usnama. Uvek je bilo lako. Već je osećao kako mu snaga njenog života koji isparava teče kroz vene poput vatre. Ljudi su veoma glupi. Imaju takvu dragocenost, a nimalo je ne čuvaju. Odbacuju svoje živote zarad novca, paketića droge, neznančevog šarmantnog osmeha. Devojka je izgledala kao bleđi duh dok se provlačila kroz obojeni dim. Došla je do zida i okrenula se, a zatim je skupila donji deo haljine i zadigla je. Sve vreme mu se smešila. Ispod haljine je nosila čizme koje su joj sezale do butina.

Otumarao je do nje; koža mu je bridela od njene blizine. Izbliza nije bila tako savršena: video je da joj se ispod očiju razmazala maskara, a kosa joj se lepila za vrat od znoja. Mogao je da namiriše njenu smrtnost, slatku trulež raspadanja. *Gotova si*, pomislio je.

Izvila je usne u drzak osmeh. Pomerila se u stranu, te on ugleda da se beše naslonila na zatvorena vrata na kojima je crvenom bojom bilo nažvrljano „zabranjen ulaz – magacin“. Uхватила se za kvaku iza sebe, okrenula je i upala unutra. Na trenutak je spazio naslagane kutije, zamršene provodnike. Magacin. Bacio je pogled iza sebe – niko nije gledao. Utoliko bolje, ako ona želi privatnost. Kliznuo je za njom, nesvestan da ga prate.

„I“, reče Sajmon, „baš dobra muzika, šta kažeš?“

Kleri nije odgovorila. Igrali su, ili su barem izvodili nešto nalik na ples – mnogo njihanja napred-nazad, s povremenim savijanjem ka podu kao da traže izgubljeno sočivo – između tinejdžera u metalnim korsetima i mladog azijskog para koji se strastveno ljubio dok su im se obojeni produžeci kose preplitali

kao vinova loza. Momak s pirsingom u usni i rancem na kojem je bio plišani meda nudio je besplatan biljni ekstazi dok su mu pantalone, široke poput padobrana, lepršale na povetarcu koji je duvao iz aparata. Kleri nije obraćala mnogo pažnje na ono što im je bilo u neposrednoj blizini – pogled joj beše prikovan za momka modre kose koji je uspeo da nagovori izbacivača da ga pusti u klub. Špartao je po gužvi kao da traži nešto. Način na koji se kretao podsetio ju je na nešto...

„Eto, na primer“, nastavio je Sajmon, „ja neizmerno uživam.“

To nije bilo moguće. Sajmon je, kao i uvek, štrčao u klubu, odeven u farmerke i staru majicu na kojoj je pisalo „Bruklin“. Njegova sveže podšišana kosa beše tamnosmeđa, a ne zelena ili ružičasta, a naočari su mu nakrivo stajale na vrhu nosa. Nije baš izgledao kao neko ko razmišlja o silama tame; više je podsećao na nekog ko je krenuo u šahovski klub.

„M-hm.“ Kleri je vrlo dobro znala da je pošao u „Pandemonijum“ s njom samo zato što ga je ona volela. On ga je pak smatrao dosadnim. Nije ni bila sigurna zašto ga voli – odeća i muzika su činili da sve izgleda kao san, kao život nekog drugog, a ne kao njen dosadan, stvarni život. Ali uvek je bila previše stidljiva da bi pričala s bilo kim osim sa Sajmonom.

Modrokosi momak se probijao kroz gužvu da bi sišao s podijuma. Izgledao je pomalo izgubljeno, kao da nije našao onog koga je tražio. Kleri se pitala šta bi se desilo kad bi mu prišla i predstavila se, kad bi mu ponudila da ga provede okolo. Možda bi samo zurio u nju. Ili je možda i on bio stidljiv. Možda bi bio zahvalan i bilo bi mu drago, a pokušavao bi da to ne pokaže, kako to već rade momci – ali ona bi znala. Možda...

Momak se odjednom uspravi, privučen nečim, kao lovački pas koji je namirisao plen. Kleri je pratila putanju njegovog pogleda i videla devojkicu u beloj haljini.

Pa, pomislila je Kleri pokušavajući da se ne oseća kao ispumpani balon, *valjda je to – to*. Devojka je bila divna, nalik na devojke koje je Kleri volela da crta – visoka i vitka kao jela, rasute crne kose. Čak i s

te udaljenosti, Kleri je videla crveni ukrasni kamen oko njenog vrata. Pulsirao je pod svetlima podijuma kao srce odvojeno od tela.

„Osećam“, nastavio je Sajmon, „da večeras di-džej Šišmiš sjajno obavlja svoj posao. Šta kažeš?“

Kleri prevrnu očima i ne odgovori; Sajmon je mrzeo trens muziku. Bila je usredsređena na devojku u beloj haljini. Kroz tamu, dim i veštačku maglu, bleđa haljina je sijala kao svetionik. Nije ni čudo što je modrokosi prati kao opčinjen, previše ometen da bi primetio bilo šta oko sebe – uključujući i dve tamne senke koje su mu bile za petama i pratile ga kroz gužvu.

Kleri je usporila ples i netremice posmatrala situaciju. Uspela je da razazna samo to da su senke u stvari visoki momci u crnoj odeći.

Nije mogla da objasni kako zna da prate onog momka, ali svejedno je znala. Videla je to po načinu na koji su išli za njim – pažljivo, prikradajući se. Pupiljak zebnje počeo da se rascvetava u njenim grudima.

„U međuvremenu“, dodao je Sajmon, „želim da ti kažem da sam se u poslednje vreme oblačio u žensku odeću. I da spavam s tvojom mamom. Mislio sam da bi trebalo da znaš.“

Devojka je stigla do zida i otvorila vrata na kojima je pisalo „zabranjen ulaz“. Dala je znak modrokosom momku iza sebe i nestali su iza vrata. Kleri je to videla i ranije – parove koji se iskradaju u tamne kutke kluba da bi se ljubili – ali ovo je bilo čudno jer ih je neko pratio.

Podigla se na prste pokušavajući da vidi preko tuđih glava. Dva momka su stala pored vrata i izgledalo je da se dogovaraju. Jedan je bio plav, a drugi je imao tamnu kosu. Onaj plavi je iz jakne izvadio nešto dugačko i oštro. Zaslalo je pod svetlima stroboskopa. Nož. „Sajmone!“, povikala je Kleri i uhvatila ga za ruku.

„Šta je?“ Sajmon je izgledao uzrujano. „Ne spavam stvarno s tvojom mamom, znaš. Samo sam pokušavao da privučem tvoju pažnju. Nije da tvoja mama ne izgleda dobro za svoje godine.“

„Vidiš li one momke?“ Divljački je pokazala prstom i skoro udarila devojku s crnom kovrdžavom kosom koja je igrala pored

njih. Devojka joj uzvratila zlobnim pogledom. „Izvini... izvini!“ Kleri se okrenula ka Sajmonu. „Vidiš li ona dva momka tamo? Pored onih vrata?“

Sajmon zaškilji, a onda slegnu ramenima. „Ne vidim ništa.“

„Dvojica ih je. Pratili su dečka s modrom kosom...“

„Onog što ti je bio sladak?“

„Da, ali nije u tome poenta. Onaj plavi je izvadio nož.“

„Jesi li sigurna?“ Sajmon je posmatrao pomnije, odmahujući glavom. „I dalje ne vidim nikog.“

„Sigurna sam.“

Odjednom se uozbiljivši, Sajmon je ispravio ramena. „Idem po nekog iz obezbeđenja. Ostani tu.“ Otišao je krupnim koracima, gurajući se kroz gužvu.

Kleri se okrenula na vreme da vidi kako onaj plavi momak nestaje iza vrata s natpisom „zabranjen ulaz“. Drug mu je bio za petama. Pogledala je oko sebe; Sajmon je još pokušavao da se progura preko podijuma, ali to mu nije baš polazilo za rukom. Sve i da počne da viče, niko je ne bi čuo, a dok se Sajmon vrati, možda će se već desiti nešto užasno. Kleri je jako zagrizla donju usnu i počela da se probija kroz gužvu.

„Kako se zoveš?“

Okrenula se i nasmejala. Kako je bleđa bila svetlost koja se prosipala kroz visoke rešetke na prljavim prozorima magacina. Električni kablovi, komadići disko-kugli i razbacane kante od farbe prekrivali su pod.

„Izabel.“

„Lepo ime.“ Išao je k njoj, pažljivo gazeći preko kablova – neki od njih su možda priključeni. Na jedva primetnoj svetlosti izgledala je poluprozračno i bezbojno, umotana u belo poput anđela. Bilo bi zadovoljstvo uništiti je... „Nisam te viđao ovde.“

„Pitaš me da li često dolazim ovamo?“ Zakikotala se pokrivajući usta rukom. Oko zgloba je nosila nekakvu narukvicu, tik ispod manšete – kad joj se približio, video je da to uopšte nije narukvica, već tetovaža, matrica krivudavih linija.

Sledio se. „Ti...“

Nije završio. Ustremila se na njega brzinom munje i udarila ga u grudi otvorenom šakom, toliko snažno da bi od siline tog udarca ljudsko biće ostalo bez vazduha. Zateturao se unazad i spazio da drži nešto u ruci – beše to spiralni bič koji je, kada je zamahnula, zasjao kao zlato, namotavajući mu se oko članaka i obarajući ga s nogu. Pao je na zemlju, previjajući se od bola koji mu je nanosio ogavni metal zariven duboko u njegovu kožu. Smejala se dok je stajala nad njim i on je, skoro obeznanjen, pomislio da je trebalo da zna. Nijedno ljudsko biće ne bi nosilo haljinu kakvu je nosila Izabel. Nosila ju je da bi pokrila svoju kožu – čitavu površinu kože. Izabel snažno cimnu bič, obuzdavajući ga. Osmeh joj je svetlucao kao zatrovana voda. „Momci, vaš je.“

Iza sebe je začuo prigušen smeh, a onda je osetio kako ga neke ruke vuku da ustane i bacaju ga na jedan od betonskih stubova. Osetio je vlažan kamen pod leđima. Ruke mu behu sputane odostrag, vezane žicom. Dok se borio, neko je obišao oko stuba i stao ispred njega: momak, mlad kao Izabel, i jednako lep. Njegove zagasitosmeđe oči su sijale kao komadi čilibara. „I?“, reče momak. „Da li ih ima još s tobom?“

Momak s modrom kosom oseti kako mu krv navire ispod čvrsto zategnutog metala i kako mu od toga zglobovi postaju klizavi. „Koga?“

„Ma hajde.“ Momak zagasitosmeđih očiju podiže ruke, pa tamni rukavi skliznuše otkrivajući rune tetovirane svud po zglobovima, na šakama, na dlanovima. „Znaš ko sam.“

Duboko unutar lobanje, sputani momak zaškrjuta drugim nizom zuba.

„*Senolovac*“, procedio je.

Drugi momak se nasmeja. „Gotov si“, reče.

Kleri je gurnula vrata magacina, otvorila ih i ušla. Načas je pomislila da je magacin prazan. Ugledala je samo prozore s rešetkama, postavljene visoko; odatle je dopirala slaba graja sa ulice, zvuk

automobilskih sirena i škripa kočnica. Prostorija je odisala starom farbom, a pod je bio prekriven debelim slojem prašine. Videli su se otisci cipela.

Ovde nema nikoga, shvatila je, zbunjeno se osvrćući. U prostoriji je bilo hladno uprkos avgustovskoj vrućini koja je vladala napolju. Leđa su joj bila ledena od znoja. Koraknula je unazad i uplela se u električne kablove. Sagla se da oslobodi patiku... i začula glasove. Smeh devojke, oštar odgovor momka. Kad se uspravila, ugledala ih je.

Imala je utisak da su se stvorili između dva treptaja oka. Bila je to ona devojka u beloj haljini, čija je crna kosa bila raspuštena preko leđa, nalik na morsku travu. S njom su bila ona dvojica – onaj visoki sa sličnom crnom kosom i momak čija je svetla kosa, spram zagasite svetlosti spolja, svetlucala kao bronza. Plavi momak je stajao s rukama u džepovima, okrenut ka pankeru koji je bio vezan za stub nečim što je ličilo na klavirsku žicu; ruke su mu pozadi bile raširene, a noge vezane oko članaka. Lice mu se zgrčilo od bola i straha.

Dok joj je srce dobovalo u grudima, Kleri se sagnula iza najbližeg betonskog stuba i upinjala se da vidi. Posmatrala je kako plavi momak korača napred-nazad, sada s rukama skrštenim na grudima. „I?“, kazao je. „Još mi nisi rekao da li ih ima još od tvoje vrste.“

Tvoje vrste? Kleri se pitala o čemu on to priča. Možda je nabasala na nekakav rat između bandi.

„Ne znam o čemu pričaš.“ Modrokosi momak je govorio uz prizvuk bola, ali nabusito.

„Misli na ostale demone“, rekao je tamnokosi momak, progovorivši prvi put. „Znaš šta je demon, zar ne?“

Vezani momak se okrenu mičući usnama.

„Demoni“, otezao je plavi momak, ispisujući prstom tu reč u vazduhu. „U religiji definisani kao stanovnici pakla, Sotonine slugе; ovde pak, u svrhu Klave, shvaćeni kao zli dusi svake vrste koji ne potiču iz naše dimenzije...“

„Dosta je bilo, Džejs“, rekla je devojka.

„Izabel je u pravu“, saglasi se viši momak. „Nikome ovde ne treba lekcija iz semantike – ili iz demonologije.“

Oni su ljudi, pomislila je Kleri. *Oni su stvarno ljudi.*

Džejs je podigao ruku i nasmejao se. U tom gestu je bilo nečeg besnog, nečeg što je Kleri podsetilo na dokumentarce o lavovima koje je gledala na kanalu Diskaveri, na velike mačke koje podižu glavu kad osete plen. „Izabel i Alek misle da previše pričam“, rekao je poverljivo. „Da li i ti misliš da previše pričam?“

Modrokosi momak nije odgovorio. Usta su mu se i dalje pomerala. „Mogu da ti dam jednu informaciju“, reče. „Znam gde je Valentin.“

Džejs baci pogled na Aleka, koji slegnu ramenima. „Valentin je pod zemljom“, reče Džejs. „Ovaj stvor se samo igra s nama.“

Izabel zabaci kosu. „Ubij ga, Džejs“, rekla je. „Neće nam on ništa reći.“

Džejs je podigao ruku i Kleri je na zagasitoj svetlosti videla odsjaj noža koji je držao u njoj. Bio je neobično prozračan; sečivo je bilo sjajno kao kristal i oštro kao trava, a drška beše optočena crvenim kamenjem.

Zavezani momak je dahtao. „Valentin se vratio!“, protestovao je pokušavajući da olabavi čvorove oko svojih ruku. „Svi pakleni svetovi to znaju... ja znam... mogu da vam kažem gde je...“

U Džejsovom ledenom pogledu odjednom se razbukta bes. „Anđela mi, kad god uhvatimo nekog kopilana poput tebe, on tvrdi da zna gde je Valentin. Pa, i mi znamo gde je. U paklu je. A ti...“ Džejs okrenu nož u ruci i oštrica zasja kao vatra. „Možeš da mu se pridružiš tamo.“

Kleri više nije mogla da izdrži. Izašla je iz svog skloništa iza stuba. „Prestanite!“, viknula je. „Ne možete to da radite.“

Džejs se brzo okrenu, toliko prepadnut da mu nož izlete iz ruke i pade na betonski pod. Izabel i Alek se okrenuše za njim sa istovetnom zapanjenošću na licu. Modrokosi momak je, onako zavezan, zapanjeno razjapio usta. Alek je prvi progovorio. „Šta je ovo?“, zahtevao je da zna dok je pogledom prelazio preko Kleri i svojih pratilaca, kao da oni znaju šta ona traži tu.

„To je devojka“, rekao je Džejs kada se malo povratio. „Sigurno si već vidao devojke, Alek. I tvoja sestra Izabel je devojka.“ Koraknuo je prema Kleri, škiljeći kao da ne može da poveruje u to što vidi.

„Zemljanka“, rekao je za sebe.

„I vidi nas.“

„Naravno da vas vidim“, rekla je Kleri. „Nisam slepa.“

„O, ali ti jesi slepa“, odvrati Džejs saginjući se da podigne nož. „Ali ne znaš da jesi.“ Uspravio se. „Ako želiš dobro sebi, beži odavde.“

„Ne idem ja nikud“, rekla je Kleri. „Ako odem, ubićeš ga.“ Pokazala je na dečka s modrom kosom.

„To je tačno“, priznao je Džejs dok je okretao nož između prstiju. „Šta tebe briga da li ću ga ubiti ili ne?“

„Pa... pa zato...“, zamuckivala je Kleri. „Ne možeš tek tako da ideš unaokolo i ubijaš ljude.“

„U pravu si“, odvrati Džejs. „Ne možeš da ideš unaokolo i ubijaš ljude.“ Pokazao je na modrokosog, čije su oči podsećale na proreze. Kleri se pitala da li se onesvestio. „To nije čovek, devojčice. Možda izgleda kao čovek i možda krvari kao čovek. Ali on je čudovište.“

„Džejse“, upozori ga Izabel. „Dosta je bilo.“

„Ti si lud“, rekla je Kleri sklanjajući se od njega. „Samo da znaš, pozvala sam policiju. Stići će svakog časa.“

„Laže“, reče Alek, ali podozrivost se ukaza na njegovom licu. „Džejse, da li ti...“

Nije uspeo da završi rečenicu. Upravo tad je modrokosi momak, uz glasno zavijanje, pokidao žice kojima je bio vezan za stub i bacio se na Džejsa.

Pali su na zemlju i otkotrljali se; modrokosi dečko je grabio Džejsa rukama koje su sijale kao da su od metala. Kleri se povukla unazad i poželela da pobegne, ali stopala joj se upletoše u kablove i ona pade; vazduh joj izlete iz pluća. Čula je Izabel kako vrišti. Kada se otkotrljala, Kleri je ugledala modrokosog momka kako sedi na Džejsovim grudima. Krv je svetlucala na vrhovima njegovih kandži nalik na žilet.

Izabel i Alek su potrčali k njima; Izabel je vitlala svojim bičem. Modrokosi je izbacio kandže i zamahnuo da raseče Džejsa. Džejs

podigne ruku da se zaštiti, ali kandže je pokosiše i krv prsnu. Modrokosi dečko ponovo pade – i tada ga Izabel udari bičem po leđima. Vrisnuo je i srušio se postrance.

Džejs se okrenu brzo kao fijuk Izabelinog biča. U ruci mu zasja sečivo. Zabio je nož u grudi modrokosog momka. Oko drške noža prsnu crnkasta tečnost. Momak se uvi krkljajući. Džejs je ustao praveći grimasu. Crna majica mu je bila tamnija na mestima vlažnim od krvi. Posmatrao je biče koje mu se uvijalo kraj nogu, a onda se sagnuo i izvukao nož. Drška je bila glatka od crne tečnosti.

Modrokosi uz treptaj otvori oči. Te oči, prikovane za Džejsa, kao da su gorele. Procedio je: „*Neka vam bude. Prokletnici će vas sve pobiti.*“

Džejs kao da progunda nešto. Dečko je opet zakolutao očima. Telo je počelo da mu se trza kada se skljojao i počeo da se uvija, smanjujući se sve dok nije potpuno iščezao.

Kleri je skočila na noge, šutirajući električne kablove. Počela je da se povlači. Niko nije obraćao pažnju na nju. Alek je prišao Džejsu, uzeo ga za ruku i povukao mu rukav, verovatno pokušavajući da dobro osmotri ranu. Kleri se okrenula da pobegne – i videla da joj je Izabel, s bičem u ruci, preprečila put. Zlatan deo biča beše umrljan tamnom tečnošću. Pucnula je njime prema Kleri, pa joj se jedan kraj biča uvio oko zglavka i snažno ga stegao. Kleri uzdahnu od bola i iznenađenja.

„Glupa mala Zemljanko“, procedila je Izabel kroz zube. „Zbog tebe je Džejs mogao biti ubijen.“

„On je lud“, reče Kleri pokušavajući da povuče ruku. Bič joj se još više zari u kožu. „Svi ste ljudi. Šta vi mislite da ste, ubice dobrog srca? Policija...“

„Policija uglavnom nije zainteresovana ako nema tela“, kaza Džejs. Pridržavajući ruku, probio se kroz kablove do Kleri. Alek je išao iza njega s pretećim izrazom na licu.

Kleri je ćutke bacila pogled na mesto s kojeg je dečko nestao. Tamo nije bilo ni mrljice krvi – ništa nije ukazivalo na to da je dečko uopšte postojao.

„Vraćaju se u svoju dimenziju kad umru“, rekao je Džejs. „Ako se pitaš šta se dogodilo.“

„Džejs“, procedi Alek. „Budi oprezan.“

Džejs povuče ruku. Na licu mu se pojavi avetinjska crvena mrlja. Tim ogromnim svetlim očima i tom žutosmeđom kosom još ju je podsećao na lava. „Ona može da nas vidi, Alek“, rekao je. „Već zna previše.“

„I šta hoćete da uradim s njom?“, zahtevala je Izabel da zna.

„Pusti je“, tiho odvrati Džejs. Izabel ga je prostrelila iznenađenim, skoro ljutitim pogledom, ali nije se raspravljala. Popustila je bič i oslobodila Klerinu ruku. Kleri je protrljala bolni zglobov i zapitala se kako će, dođavola, izaći odatle.

„Možda treba da je povedemo sa sobom“, rekao je Alek. „Kladim se da bi Hodž želeo da porazgovara s njom.“

„Nema šanse da je povedemo sa sobom u Institut“, reče Izabel. „Ona je *Zemljanka*.“

„Da li je?“, odvrati Džejs lagano. Njegov tihi ton je bio gori od Izabelinog brecanja i Alekovog besa. „Da li si ikada imala veze s demonima, devojčice? Šetala s vešticama, pričala s Decom noći? Da li si...“

„Ne zovem se *Devojčica*“, prekinula ga je Kleri. „I nemam pojma o čemu pričaš.“ *Da li je tako?*, govorio je glasić u njenoj glavi. *Videla si kako onaj dečko nestaje. Džejs nije lud – ti bi samo volela da jeste.* „Ne verujem u... u demone, ili šta god ti...“

„Kleri?“ Bio je to Sajmonov glas. Naglo se okrenula. Stajao je na vratima magacina. Pored njega je bio jedan od kršnih izbacivača koji su na ulazu udarali žigove na ruke posetilaca. „Jesi li dobro?“ Gledao je u nju u tami. „Zašto si ovde sama? Šta se desilo s momcima – znaš, sa onima koji su imali noževe?“

Kleri je zurila u njega, a onda je pogledala iza sebe, gde su stajali Džejs, Izabel i Alek – Džejs i dalje odeven u krvavu majicu i s nožem u ruci. Nasmejao joj se i slegnuo ramenima, malo se izvinjavajući, a malo rugajući joj se. Njega očigledno nije iznenadilo to što ih ni Sajmon ni izbacivač ne vide.

Na neki način, ni Kleri nije bila iznenađena. Polako se okrenula ka Sajmonu, znajući kako izgleda u njegovim očima dok stoji sama u memljivom magacinu, nogu upletenih u plastične kablove. „Mislila sam da su ušli ovamo“, rekla je slabašnim glasom. „Ali izgleda da nisu. Izvini.“ Prebacila je pogled sa Sajmona, čija je zabrinutost ustupala mesto posramljenosti, na izbacivača, koji je jednostavno izgledao iznervirano. „Greška.“

Iza nje se Izabel zakikotala.

„Ne mogu da verujem“, rekao je Sajmon tvrdoglavo dok je Kleri, stojeći na pločniku, očajnički pokušavala da zaustavi taksi. Dok su bili u klubu, čistači su prošli Ulicom Orčard, koja se sada sijala od vode.

„Znam“, saglasila se. „Pomislilo bi čovek da će naići bar neki taksi. Kuda ljudi idu nedeljom u ponoć?“ Ponovo se okrenula k njemu, sležući ramenima. „Misliš li da bismo imali više sreće u Ulici Hjuston?“

„Ne mislim na taksi“, odvrati Sajmon. „Ti... Ne verujem ti. Ne verujem da su oni momci s noževima jednostavno nestali.“

Kleri uzdahnu. „Možda nije ni bilo momaka s noževima, Sajmone. Možda sam samo umislila sve to.“

„Nema šanse.“ Sajmon je podigao ruku, ali taksi vozila su samo zijala pored njega, raznoseći prljavu vodu na sve strane. „Video sam ti lice kada sam ušao u magacin. Izgledala si stvarno izbezumljeno, kao da si videla duha.“

Kleri je pomislila na Džejsa i na one njegove lavlje oči. Bacila je pogled na zglavak, obmotan crvenom linijom Izabelinog biča. *Ne, ne duha*, pomislila je. *Nešto još čudnije.*

„To je bila greška“, rekla je potišteno. Pitala se zašto mu ne govori istinu. Osim zato što bi, naravno, pomislio da je luda. I bilo je nečeg u vezi sa onim što se dogodilo – nečeg u vezi sa crnom krvlju koja je ključala oko Džejsovog noža, u vezi s njegovim glasom kada je rekao *Da li si pričala s Decom noći?* – što je želela da zadrži za sebe.

„Pa, bila je to velika blamaža“, rekao je Sajmon. Bacio je pogled na klub, odakle je tanak red još vijugao duž pola bloka. „Sumnjam da će nas ikad više pustiti u 'Pandemonijum'.“

„Šta tebe briga za to? Ti mrziš 'Pandemonijum'.“ Kleri je ponovo podigla ruku kad se žuti taksi ustremio k njima iz magle. Ovoga puta je zaškripao i zaustavio se na uglu, a vozač je legao na sirenu kao da je uopšte morao da se trudi da im privuče pažnju.

„Konačno nam se posrećilo.“ Sajmon je otvorio vrata taksija i skliznuo na zadnje sedište prekriveno plastikom. Kleri je ušla za njim, udišući poznati miris njujorških taksija: miris ustajalog duvanskog dima, kože i spreja za kosu.

„Idemo u Bruklin“, rekao je Sajmon taksisti, a onda se okrenuo ka Kleri. „Vidi, znaš da možeš sve da mi kažeš, zar ne?“

Kleri je načas oklevala, a onda je klimnula glavom. „Naravno, Sajmone“, rekla je. „Znam da mogu.“

Zalupila je vratima za sobom, a onda se taksi otisnuo u noć.

Kasandra Kler
Grad kostiju
Prva knjiga serijala Instrumenti smrti

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Nevena Bojičić

Prelom i priprema za štampu:
Marija Gajišin

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

KLER, Kasandra

Grad kostiju, Prva knjiga serijala Instrumenti smrti / Kasandra Kler; prevod Jelena Stajković - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Rubikon). 414 str.; 21 cm.
- (Biblioteka Čarobna knjiga)

Prevod dela: City of Bones – Book One of the Mortal Instruments / Cassandra Clare
- Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-165-8

COBISS.SR-ID 183764492